

Ρ Ο Π Τ Ρ Ο

του Βόλου

Βέρα Βασαρδάνη
Γιάννης Γερόπουλος
Δημήτρης Α. Δημητριάδης
Θανάσης Ευσταθίου
Φαίδρα Ζαμπαθά - Παγουλάτου
Χαρίκλεια Ζαραφονίτου
Χαρούλα Ηλία - Φράγκου
Λουκάς Θ. Θανασέκος
Λίνα Θωμά
Παναγιώτης Κατσιρέλος
Νίκος Κολοβός
Δήμητρα Κοντορίζου
Γιάννης Κουβαράς
Θανάσης Β. Κούγκουλος
Δημήτρης Κράνης
Κώστας Λιάπης
Γιάννης Μανόπουλος
Ρούλα Μανταδάκη
Απόστολος Μιχαλόπουλος
Γιάννης Μουγογιάννης
Δέσποινα Μπόγρη
Βιβή Οικονομίδου
Θανάσης Κ. Οικονόμου
Αργύρης Πετρονώτης
Λευτέρης Πορτοκάλογλου
Κώστας Σαρδελής
Ζ. Ι. Σιαφλέκης
Ελένη Σκάβδη
Ηρώ Σταυράκη
Νίκος Σωτηρίου
Ηλίας Τασόπουλος
Χαράλαμπος Γ. Χαρίτος
Νίκος Κ. Ψημμένος

γράμματα — επιστήμες — τέχνες

έτος 2ο, τεύχος 8, Μάρτιος - Απρίλιος 1994, 500 δρχ.

Χειρόγραφα της νήσου Ιωαννίνων

Στο βολιώτη φίλο, από τον καιρό των Ιωαννίνων, Θ. Παπουτσή

Υπήρξε μέγας εραστής αυτής της πόλης. Λέω υπήρξε, γιατί δεν είμαι σύγυρος αν τα Ιωαννινά του ήταν πραγματική πόλη ή ένα ποτάμι του παράφροου έρωτά του μ' ό,τι έζησε από περασμένους καιρούς. Το κάστρο, ο πνευμός της Φροσύνης, οι αργυροχόοι, το τάβλι στο μώλο, τα μπαζάρια. Τι ήταν λοιπόν τα Ιωαννινά του και ιδίως η νήσος των Ιωαννίνων;

Κάθε απόγευμα τρεις με έξι έπινε πάντα πυκρό καφέ και κάπνιζε πέντε άφιλτρα έξω από το κελί του Αγίου Παντελεήμονα, όπου έκοιψαν τον Αλή Πασά. Και οι τρύπες στο ξύλινο πάτωμα από το μολύβι του θανάτου, οι γραμμένες με κόκκινο μαρκαδόρο, μπαίνουν σαν δίνες στο κεφάλι του.

Από την παράξενη σχέση με τη νήσο έμεινε μία ατελείωτη εργασία. Τέσσερα χρόνια, πάντα χειμώνα, δούλευε στο αρχείο των μονών του νησιού απέναντι από το χιονισμένο Μιτσικέλι. Στα γραπτά του βρήκα μια ενθύμηση, που ανακάλυψε, όταν καταλογογραφούσε τους τόμους της βιβλιοθήκης. Δυστυχώς δεν σώθηκαν οι επιστημονικές παρατηρήσεις του. Πιστεύω όμως πως όλος πέρασε σ' αυτό το κείμενο και διαλύθηκε στις λέξεις. Δεν ξέρω πού βρίσκεται αυτός και πού το κείμενο ενός Άλλου, που στις 2 Νοεμβρίου του 1866 έγραψε στη λευκή σελίδα αιθέραλου και κολοβού "Ωρολογίου" της μονής Αγίου Νικολάου Γκιουμάτων ή Ελεούσης:

Η χειρόγραφη ενθύμηση του «Ωρολογίου»

έγινε έ-
να παράδοξον. εφάνη ένα σπ-

μίον εις τον ουρανόν, κατά τας
οκτώ ώρας της νυκτός εφάνη
ένα πράγμα εις τον ουρανόν ο
σάν μία φλόγα. και έπιτα εδια-
λοιθή, και έγινε οσάν σπαθί και
εβάσταξε έως δέκα λεπτά της
ώρας και πάλιν εχάλασε και έγι-
νε οσάν δύοσαν κόκκινον, ίπι-
α με ένα αλόφι, και αφού απέ-
ρασαν πάλιν δέκα λεπτά εχά-
λασεν και έγινε πάλιν οσάν σπαθί
απερνόντας πάλιν δέκα λεπτά εχά-
λασε και άρχισαν, και έπεφταν
τα άστρια του ουρανού έως το
πρωί όσον οπου έφεξε, και
το πεσιμών των, καθώς το χιόνι ο-
που πέφτουν πατλαμούδας και εδο-
κίμαζον να κρούον την γην¹.

Στην πίσω σελίδα υπήρχε ένα αχρονολόγητο σημείωμα με κόκκινο μελάνι. Ο γραφικός χαρακτήρας έμοιαζε με τον δικό του.

έκφρασις του ονείρου

Το φλεγόμενο ση-
μείο ήταν ο από ε-
ξήντα πέντε ετών αθημιονών
κομήτης της εκδύσεως.

Το φάντασμα της Φροισίνης γυμνό
σαν μαχαίρι και παλλόμε-
νο από τον οργασμό
των άστρων ζητάει
την υγρασία του αώ-
ματος. Από τότε πά-
ντα κάθε χρόνο παίρ-
νει μαζί του στα παγω-
μένα νερά της λίμνης
κάποιον με τον πυρε-
τό της λαγνείας στα μάτια.
Και πέφτει στην παραλία

1. Έκδοση βιβλίων και αρχαιολογικού υλικού μονών Νήσου, Ιωάννινα 1992, αριθμ. 32.

πυκνή η ομίχλη
των ιαματικών λου-
τρών του Αλή και ακού-
γονται οι κραυγές των πνιγμένων

Ύστερα αυτός χάθηκε μια νύχτα του Νοέμβρη.

Θανάσης Κ. Οικονόμου

Άτιτλο

Σαν ο ήλιος γείρει στο θρόνι του
Ξέρω πως θα 'ρθεις στην ώρα σου
Σε περιμένω χωρίς ενδοιασμό
Νιώθω να με τυλίγεις πάλι στα πέπλα της σιωπής
Μαζί θα περάσουμε τη βραδιά στα σκοτεινά
Και μαζί θα ταξιδέψουμε σε χρόνους περασμένους
Τα άτια της φαντασίας μου θα ξέψω
Στις πυρπολημένες ώρες της μοναξιάς μου
Η διαδρομή του χρόνου στο παρελθόν
Ίσως απόψε περισσότερο οδυνηρή
Γιατί σαν σήμερα γνωριστήκαμε
Οι όρκοι της δεν άντεξαν στο χρόνο
Η αναπόληση της μορφής της, το ερωτικό μου προλούδιο
Πενθώ το φεγγάρι για τη μοναξιά του που
χωρίς τη δικιά μας παρουσία έγινε χλομότερο
Πενθώ την αγάπη που την κάναμε φτωχότερη
Πενθώ το χρόνο που έγινε μονότονος και μελαγχολικός
Μα εσύ άφωνη και βουβή θα φύγεις όπως ήρθες
Τίποτε άλλο δεν έχω να σου ειπώ
Παρά μονάχα τρεις πικραμένες λέξεις
«Καληνύχτα πάλι, Νύχτα»!

